

ת"פ 33336/10/20 - מדינת ישראל נגד כמאל חמידאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33336-10-20 מדינת ישראל נ' חמידאן

בפני	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשם	כמאל חמידאן

גזר דין

השתלשלות ההליכים וטיעוני הצדדים

ביום 20.10.21 הנאשם הודה והורשע במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, בעבירות התעללות בחסר ישע ותקיפה וזאת במסגרת הסדר במסגרת הסדר טיעון.

טרם הטיעונים לעונש הוכן והוגש תסקיר לעונש של שרות המבחן וכן הוגש תסקיר נפגע עבירה.

ביום 15.6.22 הצדדים טענו לעונש.

המאשימה הציגה כראיות לעונש את עברו התעבורתי של הנאשם ואת אחד הסרטונים המתאר חלק ממעשי הנאשם. המאשימה תיארה בטיעוניה את מעשי הנאשם החזרה עליהם שוב ושוב, חומרתם ופגיעתם. המאשימה הפנתה את בית המשפט לנזק שנגרם לנפגע העבירה כעולה מתסקיר נפגע העבירה. המאשימה סברה כי המתחם ההולם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד ל 36 חודשי מאסר לצד ענישה נלוות. המאשימה ביקשה כי בית המשפט יטיל על הנאשם ענישה שהינה בתחתית המתחם דהיינו 18 חודשי מאסר לצד מאסר מותנה ופיצוי משמעותי. המאשימה הציגה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

הסנגור בפתח טיעונו ביקש להציג סרטון נוסף אשר לסברת הסנגור משקף את התנצלותו של הנאשם בסמוך לאירוע שצולם והופץ. בית המשפט צפה בסרטון בדיון וציון כי הוא מתקשה לראות בדברי הנאשם בסרטון התנצלות (עמ' 10 ש' 11-13) הסנגור ביקש לשמור על זכותו להציג סרטון נוסף בעניין זה ואולם לא הוגשה בהמשך כל בקשה או התייחסות הסנגור לעניין סרטון נוסף. הסנגור בטיעונו הפנה למעורבות של אחרים באירוע וסבר כי האחריות צריכה להיות מוטלת גם על הצופים והמצלמים שלא מנעו את המעשה, המעסיקים שלא ביצעו הדרכה לנאשם כיצד יש לנהוג

עמוד 1

בחסרי ישע העובדים עימם. הסנגור טען כי עיקר הפגיעה נגרמה כתוצאה מהפצת הסרטון, פעולה שלא בוצעה על ידי הנאשם. עוד טען הסנגור כי הפצת הסרטון פגעה גם בנאשם אשר זכה לתואר "אדם אלים", הוא הגיע למצב שכל העולם נגדו, לא הצליח להשתלב בעבודה נוספת ונגרם סכסוך משפחתי עמוק וכמעט גירושין מאשתו. הסנגור מפנה את בית המשפט לכך שמדובר באירוע משנת 2019. הסנגור סבר כי רמת הפגיעה בנפגע העבירה אינה כל כך גדולה כמפורט בטיעונו. הסנגור הפנה את בית המשפט גם לתסקיר שרות המבחן ולהמלצתו בעניין הטלת מאסר אשר ירוצה בעבודות שרות.

דין והכרעה

אין ספק כי הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים שהינם שמירה על שלום גופו ונפשו של נפגע העבירה, בריאותו, בטחונו האישי ותחושת הביטחון שראוי לה. תיאור עובדות כתב האישום, הצפייה בסרטון, ותסקיר נפגע העבירה מלמדים כי הפגיעה בנפגע העבירה הייתה והינה עדיין ברף משמעותי.

בקביעת מתחם הענישה על בית המשפט לתת דעתו לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 ט. לחוק העונשין.

הנאשם ביצע את מעשיו במספר הזדמנויות, והנאשם הוא המבצע הבלעדי של העבירה. אני דוחה את טיעוני הסנגור אשר מבקש לצמצם את אחריותו של הנאשם. בכתב האישום בו הנאשם הודה, מצוין במפורש כי הנאשם היה מודע לכך שהמעשים מצולמים, וביצע את מעשיו למול פני המצלמה.

הנאשם היה מודע למגבלותיו של נפגע העבירה בהיותו בכל "צרכים מיוחדים".

הייתה לנאשם היכולת המלאה להימנע ממעשיו והיכולת המלאה ולהבין את הפסול שהם. בהקשר זה מקוממת במיוחד טענת הסנגור אשר מטיל חלק מהאחריות על המעסיק אשר לא ביצע הדרכות במקום העבודה. אין לנאשם כל מגבלה שכלית או נפשית. האם הנאשם לא אמר להבין כבן אנוש את הפסול במעשיו? האם הנאשם צריך שמעסיקו ידריך אותו שלא יכרוך ניילון דביק סביב גופו של עובד אחר בעל צרכים מיוחדים, יכפות אותו, ובהיותו כפות יסטור לו, יקניט אותו, וידרוש ממנו להשיב על שאלות בעלות אופי מיני, כל זאת כאשר הדבר מצולם בידעו של הנאשם ?? מן הראוי היה שטענה זו כלל לא תיטען. בהקשר זה אני מקבל את טענת המאשימה כי מדובר בניצול לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם ביחס לנפגע העבירה. הנזק שנגרם לנפגע העבירה הינו משמעותי כמפורט ובהרחבה בתסקיר נפגע העבירה.

מסתבר אם כן כי מרבית הרכיבים המתוארים בסעיף 40 ט. לחוק העונשין רלוונטיים ולחומרא בעניינו של הנאשם.

בית המשפט ער להמלצת שרות המבחן ולפיה יוטל על הנאשם מאסר אשר ירוצה בעבודות שרות ואולם לנוכח כל המתואר לעיל אני סבור כי המלצת שרות המבחן איננה העונש ההולם את מעשיו של הנאשם. באיזון מכלול השיקולים

אני סבור כי מתחם הענישה ההולם מקרה זה נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל 24 חודשים.

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם אני סבור כי יש למקם את הענישה בתחתית המתחם. הנאשם הודה ונטל אחריות למעשיו, ובהקשר זה אני ער לדברי שרות המבחן בתסקירו. אני מקבל את דברי הסנגור לעניין הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו. כמו כן יש לתת משקל להעדר עבר פלילי. יחד עם זאת לנאשם כבר היו הסתבכויות תעבורתיות בגין אף נידון בשנת 2017 למאסר בפועל לתקופה של 40 יום ואולם משקל מועט ניתן לנתון זה בהעדר רלוונטיות ישירה למעשים שבפינו.

ובאשר לפיצוי לנפגע העבירה. מפאת צנעת הפרט לא אפרט את כל המתואר ומפורט בתסקיר נפגע העבירה ואולם הרושם הוא כי מדובר בפגיעה משמעותית ומתמשכת. מקום העבודה בו הועסק נפגע העבירה לא היה רק מקום בו נפגע העבירה התפרנס אלא מקום שביטא את ההתקדמות המדודה שלו לעבר יכולת תפקודית גבוהה יותר, שיפור במצבו הנפשי, ניהול אורח חיים עצמאי מסוים, תחושת מסוגלות ויכולתו לתפוס את עצמו כבעל ערך. עבודתו של נפגע העבירה במקום הייתה במסגרת עבודה מוגנת. משכך, פגיעה שנעשה במקום העבודה, מקום בו הוא אמור לחוש מוגן מתקדם מבחינה תפקודית ובעל ערך עצמי, הינה ברמה מועצמת ומשמעותית ביותר.

לנוכח כל האמור אני דן את הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים.

מאסר לתקופה של 10 חודשים וזאת למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של התעללות בחסר ישע.

מאסר לתקופה של 5 חודשים וזאת למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של תקיפה.

פיצוי לנפגע העבירה בסך של 10,000 ₪.

ניתן היום, י"ח תמוז תשפ"ב, 17 יולי 2022, בנוכחות הצדדים.